

Lenka Žehrová: Korespondence Jakuba Demla s Vladimírem Evermodem Balcárkem

Posudek vedoucí diplomové práce

Přes sto dopisů Jakuba Demla knězi Vladimíru Evermodu Balcárkovi z let (1905–1959) tvoří korespondenci, kterou básník nezakomponoval do svého díla a jejího adresáta neučinil jeho postavou. Přesto několik zmínek o něm, například v knize *Pro budoucí poutníky a poutnice* (1913), a zejména dedikace knihy *Hrad Smrti* (1912) svědčí o tom, že v Demlově životě i tvorbě jde o postavu významnou. Sama korespondence, s převahou listů z let 1912 a 1913 pak dokumentuje Demlovu velkou tvůrčí a vydavatelskou aktivitu v těchto dvou letech, kdy vyšla řada jeho ústředních textů a překladů, zaznamenává i ohlas tohoto díla, obsahuje i Demlovy a Březinovy komentáře a úvahy o psaní či stylu. Tvoří i jakýsi sklad materiálu k deníkové knize *Pro budoucí poutníky a poutnice* (1913). Korespondence má také životopisnou rovinu, která do díla pronikla jen zčásti či nepřímo – líčí Demlův spor o vlastní rukopisy s Josefem Florianem po roztržce v roce 1911, vztah s Eliškou Wiesenbergerovou, postoje pražské i brněnské konzistoře. Podstatné je, že jde o listy dvou kněží – Deml často žádá Balcárka nejen o pomoc hmotnou, ale zejména o duchovní podporu a o modlitby.

Lenka Žehrová měla za úkol tento rozsáhlý soubor uspořádat, přepsat, edičně upravit a komentovat a připravit samostatný jmenný heslář. Toto zadání splnila. V edici o dvou stech stranách s překladovými poznámkami, věcnými vysvětlivkami a podrobným soupisem korespondence připravila základ pro budoucí knižní podobu korespondence a její jmenný rejstřík. Přepis textů se jeví jako bezchybný, úpravy textů jsou spíše minimální. Nad rámec zadání diplomantka doplnila i dopisy druhé strany, které se zachovaly v LA PNP. Pro knižní edici bude potřeba znovu zvážit proporce některých vysvětlivek a jmenných hesel. Za nejcennější považuji ty, u nichž Lenka Žehrová neměla oporu v dosavadním bádání a po zapomenutých jménech či neznámých faktech pátrala sama v Demlově díle, korespondencích a archivních dokumentech.

Tím se dostávám k části práce Lenky Žehrové, která je rovněž nad rámec zadání a představuje původní vklad diplomantky do bádání o Jakubu Demlovi. Celou dvojknihu uvádí padesátistránkový komentář. V kapitole druhé a třetí soustředila dostupná fakta i domněnky o dvou značně spletitých tématech – o tehdejším sporu s Josefem Florianem a o Demlově vztahu s Eliškou Wiesenbergerovou a sporu s její rodinou. Za nejcennější pak považuji kapitolu první, která pojednává o adresátovi korespondence Vladimíru Evermodu Balcárkovi, o jeho rodině i kněžském působení. Lenka Žehrová se vydala do jeho rodiště v Krahulově i hlavního působiště v Doksanech, pracovala výhradně s archivními dokumenty,

kronikami, oslovila pamětníky. Její práce je v této chvíli první, která o adresátovi zevrubněji informuje, a spolu s edicí dopisů poslouží i ostatním pořadatelům dalších korespondencí Jakuba Demla. Ti ostatně čerpají i z předešlé práce Lenky Žehrové – edice listů Jakuba Demla s Leopoldou Tenorovou.

Za tuto práci Lence Žehrové děkuji a celkově ji hodnotím jako výbornou.

V Praze, září 2010, Daniela Iwashita